

הלכות ספה סימן תרכט

סלם על הגג כדי לספק (ט) על גביו. הגה (כג) ולכן אין לספק עליו, (כד) ואפלו להניחו על הספק (ט) להחזיקו אסור, והוא הדין בכל כלי המקבל טמאה, כגון ספסל וכסא (כה) שמקבלין טמאת מדרס (מהרי"ל):

ח (כו) לחבר פלונסאות הספה במסמרות של ברזל או לקשרם בקלאות (פרוש, חתיכות של בגדים בלויים) שהם מקבלים טמאה (י) אין הפידא: ט יכל (כו) מיני אכלים (כה) מקבלים טמאה (כט) ואין מספקין בהם: י' שענפי תאנה ובהם תאנים וזמורות ובהם ענבים, (ל) אם פסלת מרבה על האכל מספקין בהם ואם לאו אין מספקין בהם; וואם קצרים לאכל, יש (יא) לדינם (לא) תורת אכל לקבל טמאה, וצריך שיהא בפסלת כדי לבטל האכל והיך, ואם קצרים לסכוף אז אין לדינם תורת אכל, ואדוקים, הם מצטרפים עם הפסלת לבטל האכל. וואם קצרים לאכל ונמלך עליהם לסכוף, אין המחשבה מוציאה הירות מתורת אכל עד שיעשה בהם מעשה שנגר שרופה אותם לסכוף, כגון שירוש אותם: לא מצטרפין בפניגו"ו הנקרא בערבי שמר. והוא מאכל בהמה, ואין בגי'אדם אכלים אותו אלא לרפואה (ובני ירוחם ג"ח ח"ב וכלבו):

יב (לב) לספק בירקות שממהרין ליבש, (לג) אף-על-פי שפסולים לספק מפני שמקבלים טמאה, אין דינם כספק פסול (לד) לפסל בארבעה טפחים, (לה) אלא פאור חשיבי לפסל בשלשה; ואם אין דרכם ליבש, דינם

מ תרומת הדין
 נ ברתא שם י"ג
 ס שם וקמא קמא
 ע שם בגמרא
 פ איזוקמא דבריתא
 שם בגמרא י"ד וקמא
 קמא צ הראש
 בתשובה קלל כ"ד
 וספר ארחות חיים
 בשם רבי יחיאל
 וקרא"ש מאירא
 ק מירא דשמואל
 הפירוש נש"ש שם
 ושאר פוסקים

באר היטב

משהו שהיא עצמה ספק פסול, עין שם. וצ"ח וצ"ח ובעצרת קנים: (ט) להחזיקו. דעכ"פ ספק פסול הוא: (י) אין הפידא: ט יכל (כו) מיני אכלים (כה) מקבלים טמאה (כט) ואין מספקין בהם: י' שענפי תאנה ובהם תאנים וזמורות ובהם ענבים, (ל) אם פסלת מרבה על האכל מספקין בהם ואם לאו אין מספקין בהם; וואם קצרים לאכל, יש (יא) לדינם (לא) תורת אכל לקבל טמאה, וצריך שיהא בפסלת כדי לבטל האכל והיך, ואם קצרים לסכוף אז אין לדינם תורת אכל, ואדוקים, הם מצטרפים עם הפסלת לבטל האכל. וואם קצרים לאכל ונמלך עליהם לסכוף, אין המחשבה מוציאה הירות מתורת אכל עד שיעשה בהם מעשה שנגר שרופה אותם לסכוף, כגון שירוש אותם: לא מצטרפין בפניגו"ו הנקרא בערבי שמר. והוא מאכל בהמה, ואין בגי'אדם אכלים אותו אלא לרפואה (ובני ירוחם ג"ח ח"ב וכלבו):

גונה שמא יבש תחת התרת הבית, וצ"ח ט"ו: (ד) על גביו. דאין מעמידין הספק בדבר המקבל טמאה שמא יבוא לספק בו, ואע"ג שמעמידין על פתל אכנים, משום דלא שכתי שזספק בהם, ויש נהגים להעמיד קנים תחת הספק ומדת חסידות היא, ר"ן. והמ"א העלה דמטר להעמיד בדבר המקבל טמאה, ומה שאסור בסלם הינו

משנה ברורה

(כג) ולכן אין לספק עליו. עין בדרך-ימשה [והעתיקו הג"א כבארור] דמפשט פשיטא לה דאסור לספק בו, דבית-קבול הוא ומקבל טמאה, וממילא בודאי יש להחמיר שלא לספק על גביו, (מג) ומכל-שכן בסלמות של עגלות, או סלם של אבוס הנתון על שתי תדות, ומספוא שם למאכל בהמה, בודאי בית-קבול גמור

באר הגולה

ועין בפריי-מגדים סוף הלכות ספה בסימן תרמג שמגמגם בזה משום גזרת התרה (ואינו יודע מה שיש גזרת התרה במקום שאין מנהג לספק בזה). ומכל מקום הוציא לסמך על דעת הגאון בית-מאיר בודאי אין לחמור בזה, בפני דהוא רק מלתא דרבנן בעלמא לכלי עלמא היכא דנעשה לסכוף, כמו שכתב בבבבירי-יעקב, אכן במקום שנהגו לספק בהן כל השנה הנהגות

הוא ומן התורה טמאין, (מג) אכן כשאין להסלם נקבים והשליכות תקועין על הירכות (מד) במסמרים, הם בכלל פשוטי כלי-יען שאין מקבלין טמאה אף מדרבנן; (מח) ויש שמחמירין אף בזה משום לא פלוג: (כד) ואפלו וכו' להחזיקו אסור. דגם זה (מו) בכלל מעמדי הוא, (מז) ומכל-כך זה, על-כ"ל פנים ספק פסול הוא: (כה) שמקבלין טמאת מדרס. אסור, לומר, שאריו אין לקבל, ואפלו הן חדשים שבודאי לא נטמאו עדין. (מח) ודע, דכל כלי-יען הרחב קצת וראוי להניח עליו דבר, (מט) יש אומרים שמקבל טמאה מדרבנן, דדמי לבית-קבול, ועל-כן אין להניח מרא ומגרפה על הספק להחזיקו (י) או תחת הספק להעמיד הספק, ואפלו נשברו¹⁹⁹: **ח (כו) לחבר וכו' במסמרות של ברזל.** זה מטר (נא) לכלי עלמא, אפלו למאן דאוסר להעמיד הספק בדבר המקבל טמאה, כיון שאין סומך על המסמרים אלא שמחזיק בהם כפלונסאות המעמידים להספק²⁰⁰. ומשעם זה גס'כן מטר לקשרם להפלונסאות בכלאות או פתלים של פשתן, ואין-הכי-נמי דלקשר הספק עצמו כפלונסאות פתלים ראוי לזהר לבתחלה, כיון שקולר הספק עצמו בדבר המקבל טמאה²⁰¹ [אחרונים]: **ט (כו) מיני אכלים.** הינו (נג) מאכל אדם, דאלו מאכל בהמה אין מקבל טמאה: **(כה) מקבלין טמאה וכו'.** ואפלו (נג) אם לא הכשרו עדין, פסולין: **(כט) ואין מספקין בהם.** וכל בשם שאין נאכלין להנאת גופן כי אם לרית ומרואה וכדומה, מספקין בהן [פמ"ג]. ויענין קמון, אף דהפריי-מגדים מקל, בבבירי-יעקב הוכיח דכמין אכל חשיבי, דהרי איתא לעיל בסימן רב דמברכין עליו 'בורא פרי האדמה': **י (ל) אם פסלת מרבה על האכל וכו'.** דין זה הוא לכל הנהרד פוט, דהיני, אם קצרים לאכל, הינו מצטרפים להאכל, ואם קצרים לסכוף²⁰², הינו מצטרפים עם הפסלת²⁰⁴, וקדלקמה: **(לא) תורת אכל.** מן הדין אין הנידים נקרא אכל רק עד שלשה טפחים, אכל מפני שיש ידות שמצטרפות לאכל אף-על-פי שגדולות הרבה, כתב המגן-אברהם שיש להחמיר ולאסור בכל ידות אפלו גדולות הרבה. ולפי זה יש לזהר שלא לכסות בקשין של תבואה קדם שנגחטו מן התבואה²⁰⁵. והנה הפריי-מגדים מפסק קצת אפלו אחר שנגחטו, ובבבירי-יעקב משיג עליו ומספיק להט"ו לקמן בסעיף יח דשרי, ומכל מקום צריך לזהר, דשכית הוא שצדין נשאר מעט תבואה בשגלים אפלו אחר שדש אותם ובזה עדין נשאר על הקש תורת ידות²⁰⁶, ולכן אם רוצה לספק בתבואה וקש של תבואה, טוב שישיר השגלים מהם [בבבירי-יעקב הני"ל]. ונראה דקשין של מין שגלין הנקצרו במגל, דמדניא היך אינו כאכל רק עד שלשה טפחים, אם יש בהשאר יותר משלשה טפחים אין להחמיר אחר שנגחטו: **יב (לב) ספק בירקות וכו'.** רוצה לומר, באיזה מקומות שממהרין ליבש בתוף שכתב ימי התג ולנפל (נד) העלין והקבעולין וישאר אור: **(לג) אף-על-פי שפסולים לספק וכו'.** דהפסין זה ארבי בירקות שראויים לאכילה ופסולים לספק בהם, ונהנה אמרינא דבשביל זה אין חל עליהם שם פסול אחר, קא משמע לן דלא אמרינן הכי: **(לד) לפסל בארבעה טפחים.** כמבאר בסימן תרלב דספק פסול פוסל באמצע בארבעה טפחים, ואור פוסל בין באמצע בין מן הצד בשלשה טפחים: **(לה) אלא פאור חשיבי וכו'.** הינו אפלו קדם

שער הציור

(מג) ב"ח ומגן-אברהם: (מג) מגן-אברהם. ואף הב"ח לא אסר לבתחלה רק כשנקוב מעבר לעבר, אכל בשאינו נקוב כלל והשליכות הם תקועין על הירכים, גם לדידה מטר לבתחלה, עין שם, וכן משמע בתנ"י וחי'אדם, וכן מוכח בבאר הג"א, עין שם בראש דבריו: (מז) ואם חרין על הירכות צריך עיין, דאפשר דזה דמי לבית-קבול [פמ"ג]: (מח) ט"ו. ומכל האחרונים הני"ל לא משמע כן: (מו) כן משמע בבאר הג"א ושי"א: (מו) מגן-אברהם: (מח) מגן אברהם: (מט) עין גתיהי-חיים: (נ) אחרונים: (נא) מגן-אברהם והג"א ושי"א: (נג) פוסקים: (נג) קרבן-תנאל ופריי-מגדים²⁰⁷: (נד) רבנו מנחם, וכן כתב הב"ח מסקנתו, דאי ישאר התבועולין הרי הוא בכלל הימין והיני דמבאר בסעיף יד דביריעב דשרי, והש"ח קצר בזה:

הַלְבוּת סִפָּה סִימָן תְּרַכְמָה

ביאורים ומוספים

[משנב ס"ק לו]

אָבֵל תִּלְוֶה וּלְבִסּוּף חֲפָרוֹ, כְּתַב הַבִּית־יוֹסֵף בְּסִימָן תְּרַכְמָה בְּשֵׁם תְּרוֹמַת־הַדָּשָׁן דְּכָשָׁר²⁷.

27) ושם כתב הב"י בשם תרומת הדשן שמטעם זה מותר לחבר את הסכך במסמרים לסוכה, וראה בשעה"צ לקמן (סי' תרלג ס"ק ו) ומה שכתבנו שם.

[משנב ס"ק לח]

וְאֵם עֶבֶר וְסִפָּה בְּהֵם קְשָׁרָה²⁸ וכו', דְּכָעִינָן 'תְּשַׁבּוּ' קְעִין תְּדוּרוֹ²⁹.

28) ומי שיש לו סוכה נוספת שיכול ללכת אליה בשעה שיוצא מסוכה זו, כתב הבכורי יעקב (תוספת בכורים סי' תרלט ס"ק ז) שיתכן שלא גזרו עליו שלא לשבת בסוכה זו.

ואדם שנפגם חוש הריח שלו, צידד בספר בית השואבה (מין הראוי לסכך אות עה) שמותר לו לכתחילה לסכך בעשבים שריחם רע, מפני שהמניעה מלסכך בהם אינה מחמת פסול מדינא, אלא מחשש שהריח יגרום לו לצאת מהסוכה וכאן אין חשש זה, ואין אומרים 'לא פלוג' בדבר שאינו פסול מן הדין, אך למעשה לא הכריע בדבר. והכף החיים (ס"ק עט) כתב בשם ספר רוח חיים שאסור לו לסכך בהם, כיון שהסוכה אינה מיועדת עבורו בלבד אלא גם עבור בני אדם אחרים הרוצים להיכנס אליה (ועוד, שמחמת קדושתה אין לעשותה בדברים שריחם רע).

29) וכן לענין דפנות שריחן רע ואין דעת האדם סובלתו, כתב לקמן (סי' תרל ס"ק ד) שיתכן שפסולות לסוכה מן התורה, משום 'תשבו כעין תדורו'.

[משנב ס"ק מ]

יְכַן אֶסוּר לְסִפָּה בְּחִבְלֵהָ³⁰.

30) ואף שלגבי מחצלת העשויה מחתיכות עצים המחוברים על ידי חוט הקושרן יחד, כתב השו"ע לעיל (סי' שכשרה היא לסיכוך באופנים מסוימים, ואין היא פסולה משום חבילה, תירצו הריא"ז (שלטי גבורים סוכה ז, א מדפי הרי"ף אות ב) והב"ח (אות י ד"ה אכן) שהואיל ומטרת קשירתם אינה כדי לאפשר לטלטלה, אלא מטעם אחר, אינה פסולה משום חבילה, וכן מבואר בחי' הריטב"א (סוכה יג, ב). ובשו"ת בנין שלמה (ח"א סי' מה ד"ה ואמנם) צידד שאם סיבת קשירת החבילה היא מחמת שנוח לו יותר לסכך על ידי כך, אין לפסול משום גזירת חבילה, כיון שאין חשש שיטעה ויסכך בחבילה שנקשרה כדי להתייבש, שהרי יודע הוא שפסול בכך וקושרם דוקא לשם סיכוך, ונשאר בצ"ע למעשה. והגרי"ש אלישיב (קובץ תשובות ח"א סי' סב) כתב, שבמחצלת אין הקנים אגודים כולם יחד בחבילה, אלא כל קנה מחובר לחבירו, ולפיכך אינה נחשבת כחבילה.

[משנב ס"ק מד]

אֶלָּא מִשּׁוּם גִּזְרָה אֶסְרִינָה³¹ וכו', וְהִנְעֻנֵעַ הוּא שְׂיִזִּים מִמְּקוֹמָם³².

31) ואף אם התיר את החבילה שלא לשם סוכה אלא למטרה אחרת, כתב החזו"א (ארו"ח סי' קנ ס"ק ח) שכשרה היא, כיון שמעשה הסיכוך לא נעשה בשעת ההתרה אלא כבר בשעה שהניח את החבילה על גבי הסוכה, ורק מחמת גזירה צדדית לא היה כשר עד שהתיר אותה, וראיה לדבר ממה שמספיק להתיר את החבילה ואינו צריך לנענע [כפי שהצריכו לנענע בשו"ע לעיל (סי' תרכו ס"ב)]. ולפיכך די בכך שבשעה שהניח את החבילה עשה כן לשם סיכוך.

32) אמנם, לעיל (סי' תרכו ס"ק יח) כתב שנענוע הוא הגבהת כל עץ והנחתו בחזרה במקומו לשם צל, וכפי שכתב השו"ע שם (ס"ב). ולפי המבואר בב"ח (שם אות ז וסי' זה אות י סוף ד"ה ומה) שנחלקו בזה ר"י ור"ת, דבריו כאן, שצריך להזיזם למקום אחר, הם כשיטת ר"ת. אכן, המאמר מרדכי (ס"ק יא) נחלק על הב"ח וכתב שרש"י ור"ת אינם חולקים, שלדעת שניהם הגבהת עץ ממקומו והנחתו בחזרה נחשבת כנענוע.

[משנב ס"ק מה]

שְׂדוּמִין לְתַקְרָת הַבֵּית³³.

33) ואם תחת הסכך מונח על הסוכה כעין סורג מעצים דקים [כגון רשת של פרגולה] שרוחבו יותר מארבעה טפחים, כתב החיי אדם (כלל קמו סל"א) על פי דברי המג"א (סי' תרכו ס"ק ו) בשם שו"ת הרשב"א, שיש להסתפק שמה דינו כנסר, ואין מועיל הסכך שעל גביו להכשירו, אכן אין למחות במי שנוהג היתר בדבר, שכיון שנותן בין הסורגים סכך כשר לא שייכת בזה גזירת תקרה. ובשו"ת האלף לך שלמה (ארו"ח סי' שסה) כתב, שאם הקנים מחוברים כסורג קודם שהונחו על הסוכה, ואין ביניהם שלשה טפחים, פסולים הם לסיכוך, ועל כן יש להניחם על גבי הסוכה ושם לתחובם אחד בתוך השני [ואם הרשת קבועה במסמרים לסוכה, ראה שעה"צ לקמן (סי' תרלג ס"ק ו) ומה שכתבנו שם].

ולגבי קנים של סכך המונחים בתוך מסילה, וקצה המסילה מחובר במסמרים כדי שלא יזוזו הקנים ממקומם, הביא בשו"ת אמרי יוסף (ח"א סי' מג) את החיי אדם וכתב שסכך זה נחשב כתקרה ופסול מדינא, ורק אם קצה המסילה אינו מחובר במסמרים וניתן לשלוף את הקנים החוצה, אין פסול בדבר, אלא שאף בזה יש מקום להחמיר לכתחילה, כיון שיתכן שנחשבים הם כנסר חב ארבעה טפחים, ואף כשמניח סכך עליהם נחשב הדבר כמעמיד בדבר הפסול לסיכוך, גם אם הסכך מרובה יותר מן המעמיד [וראה שו"ת אבני נזר (ארו"ח סי' תעג אות ה)].

ולסכך בעלי דקל שרוחבם ארבעה טפחים, דעת הגרי"ש אלישיב (אשוי האיש ח"ג פכ"ה אות ג) שמותר לכתחילה, כיון שלא גזרו חכמים גזירת תקרה אלא על קרשים ולא על עלים, וכן דעת הגרי"ש קרליץ (חוט שני סוכות עמ' רטו) שמותר, כיון שאין הדרך לעשות תקרה מעלים.

הלכות סבה סימן תרכמ

באר הגולה צ

בספק פסול ופוסלים בארבעה טפחים: הגה * וכל מה שדרכו (י) ליבש תוף שבועה, מיד דנינן לה כאלו הוא יבש (ר"ן פ"ק דסוכה) וה"ו א"ר ופוסל בג' אפלו מן הצד (הגהות מיימוני פ"ד דסוכה): **יג' ר"ל דבר (לו) המחבר (לו) אין מספקין בו ודינו פדיון האילן:** יד' שיש דברים שאסרו חכמים לספק בהם (י"א) לה' לכתחלה, והם מיני עשבים שאינם ראויים לאכילה ואינם מקבלים טמאה ורייתם רע ה"א (י"ב) (לט) שנושרים עליהן, דחישנין שמה מתוף שריתן רע או שעליהן נושרים יצא מן הסבה: **טו [א*] (מ) "וכן אסור לספק בחבילה, במפני שפעמים שאדם מניח חבילתו על גג הסבה ליבשה ואחר כך גמלף עליה לשם סבה, ואותה סבה פסולה משום תעשה ולא מן העשוי (מ"א) בפסול, וגזרו על כל חבילה אטו זאת; וכיון שמפני זה אסרוהו, לא הערכו לאסור אלא בחבילה שדרכה ליבשה, ואין זה פחות מכ"ה קנים, הלכך כל חבילה שהיא פחותה מכ"ה קנים מתר לספק בה. ואם כ"ה קנים או יותר הפאים מגזע אחד וקשרם בראשם השני, (מ"ב) אינה נקראת חבילה כיון שעקרן אחד, והם אגד עמהם קנה אחר ויש בין שניהם כ"ה, הניח חבילה: הגה וכל חבילה שאינה קשורה (טו) (מ"ג) משני ראשיה שכולין לטלטלה כד, אינה חבילה ומתר לספק בה (כ"י) בשם הפוסקים): **טז** יחבילה שאין קושרים אותה אלא למכרו במנן ומיד קשיקננה הקונה יתירה, אינה חבילה: **יז** אם ספק בחבילה והתירה, קשרה, (מ"ד) כיון שאין אסורה אלא משום גזירה, האכל חבילה שהעלה ליבש וגמלף עליה לספק, שפסולה מן התורה, אינה נותר בהתרה אלא צריכה (טז) נענוע: יח' וכן אסור לספק (י"ב) בנשרים (מ"ה) שדרכו ארבעה, אפלו (מ"ו) הפסול על צדן**

באר היטב
 להחמיר, מ"א: (י"ב) ליבש עד שישיאר ארר: (י"ג) לכתחלה. ואם עבר וספק בהם קשרה ליבש בה, מ"א: (ד') שנושרים, ונזקא שנושרים תמיד, אבל אם אינם נשרים אלא בשעת היותה, קשרה, וכ"מ ס"ח נ"ה, מ"א, ב"ח: (טו) משני. ואם קשרם באמצע ה"ו אגד וכולין לטלטל, לביש: (טז) נענוע. וגם הסרה, ב"ח: (י"ז) בנשרים.

באר היטב

משנה בורה

שנתבשו, משום דכיון דכאשר נתבשו מתפוררות ונפלות ואין הסבה ראיה להתקם לשבועה גמים, (נ"ה) גזור רבנן מהשתא. וכתבו הפוסקים, (נ"ו) דהוא הדין כשספק בירקות שאין ראויין לאכילת אדם, דהו מצד עצמן אין מקבלין טמאה וראויין לספק ספקן, אף שמהר"ן ליבש תוף שבועה, גם כן פסולין: **יג' (לו) המחבר.** פרוש, המחבר מעקר, כגון גפן ודלעת, אבל תלוש ולבוסף חבירו, (נ"ז) כתב הבית"יוסף בסימן תרכ"ב בשם תרומת"הד"ש דכשר⁽²⁷⁾: **(לו) אין מספקין בו.** עין בסימן תרכ"ב סעיף ב לענין אם עבר וספק בהם ואחר כך קצו: **יד' (לח) לכתחלה.** ואם עבר וספק בהם, (נ"ח) כשרה⁽²⁸⁾ ליבש בה, והנין אף שיש להם ספק אחר אינו מחיב לספק מתקדש. ואם היה ריח רע פל"ק (ט"ט) שאין דעת האדם סובלתו, יש לומר דפסול מן התורה, דבנין ותיבוב' קצין תדרויה⁽²⁹⁾: **(לט) שנושרים.** ונזקא כשנושרים תמיד, (ס"א) אבל אם אינם נושרים אלא בשעת היותם, כשרה: **טו (מ) וכן אסור לספק בחבילה.** אף דקאמר ר'בן, (ס"ב) הנינו, דקשם ההיא ענינא דסעיף יד אסרו חכמים, גם זה אסרו חכמים, אבל מכל מקום הקא חמירי יותר דאפלו ברעבד אסור, ולא דמי לסעיף יד, דהנהו לא פסילי אלא משום דלמא שביב להו ונפיק, אבל חבילה, פסולה דידה הוא משום דחישנין דלמא עביד סבה מן העשוי, (ס"ג) ברעבד גמי פסלין לה. ובקדוניתונו שמוכרין אגדות ענפי אילנות, שקורין יעלני"ק, וקוצצין אותו לפזר בבית, אפשר דאין דינם בחבילה כיון דאין דרך להניחן ליבשו, דאדרכא קשיתבשו אין שוין כלום [ח"א]: **(מ"א) בפסול.** כיון (ס"ג) שלא הניחן לצל: **(מ"ב) אינה נקראת חבילה.** רוצה לומר, ומתר לספק בה לכתחלה ואין צריך להתיר אותה: **(מ"ג) משני ראשיה.** ואם קשרן באמצע (ס"ד) ה"ו אגד, וכולין לטלטלה: **יז (מ"ד) כיון וכו'.** רוצה לומר, ואינו דומה להא דאינתא בסימן תרכ"ב סעיף ב דאם קצין האילן העומד על גבי הספה להכשירו ולהיות הוא עצמו מהספק אינו מועיל עד שינענעו גם כן ולהניחו לשם ספק, דהקציצה לא מקרי צדיו מעשה, והכי גמי בעניננו ההתרה — על זה אמר דשאני הקא שאין אסורה בעצם, דהא הניח החבילה לשם ספק, אלא משום גזרה אסורה⁽³¹⁾, וברלעיל בסעיף טו, מה שאין כן התם דפסולו מדאורייתא משום מחבר, בעינו מעשה גמורה דהינו הנענוע אחר הקציצה, ולזה מסים חבילה שהניחה ליבשה, שפסולו מן התורה, דמי ממש להתם (ס"ה) וצריך נענוע אחר ההתרה, והנענוע הוא (ס"ו) שזיתים מקומותם⁽³²⁾: **יח' (מ"ה) שדרכו ארבעה.** טפחים, שדומין לתקרת הבית⁽³³⁾, וחישנין שמה יבש תחת תקרת הבית שדר בו כל השנה, (ס"ו) והוא נדיא פסול, דספק אמר רחמנא ולא בית של כל גמות השנה: **(מ"ו) הפסול על צדן.** הנינו, שלא הטיל רחבן על הספה

שער הציזון

(נ"ה) לביש, דהוא נק מדרבנן, ובפרי"מגדים מסתפק בזה. ועין ברשב"א דהביא שני דעות בזה והוא הסכים שהוא נק מדרבנן, וכתב שגם דעת רש"י כן הוא, עין שם, אכן מלשון הרמב"ם משמע קצת דמדאורייתא הוא, דכלייתהו חשיב: (נ"ו) ב"ח בשם הרב המגיד וכן משמע מהרמב"ם, ובקאמת נכלל כל זה בדברי הרמ"א שכתב וכל מה וכו', ואף הנקרות ככלל: (נ"ז) והעמיקו הלבשו וגם המגן אברכה בסעיף קטן יא: (נ"ח) מגן אברכה וש"א: (נ"ט) פרי"מגדים לקמן בסימן תל"ד: (ס) אחרונים: (ס"א) דהא הבית"יוסף כתב בקדו' דאפלו ברעבד פסול. ובדברינו ניחא לשון הטור ואין ראיה שיפלט על הרמב"ם והר"ן והתוספות דפסלי אף דיעבד: (ס"ב) בית"יוסף לבישו, וכן הוא דעת הרמב"ם והתוספות והר"ן, ואף דהדבר"מישה מצדו דהטור פליג על זה, לא שבקנין קל הני רבנותא משום דעת חידאי, וכן כתב הב"ח להלכה: (ס"ג) אחרונים: (ס"ד) אחרונים בשם הלבשו: (ס"ה) ב"ח ומגן אברכה, וכן משמע מהר"א: (ס"ו) ב"ח: (ס"ז) רש"י: